

Børne Blad

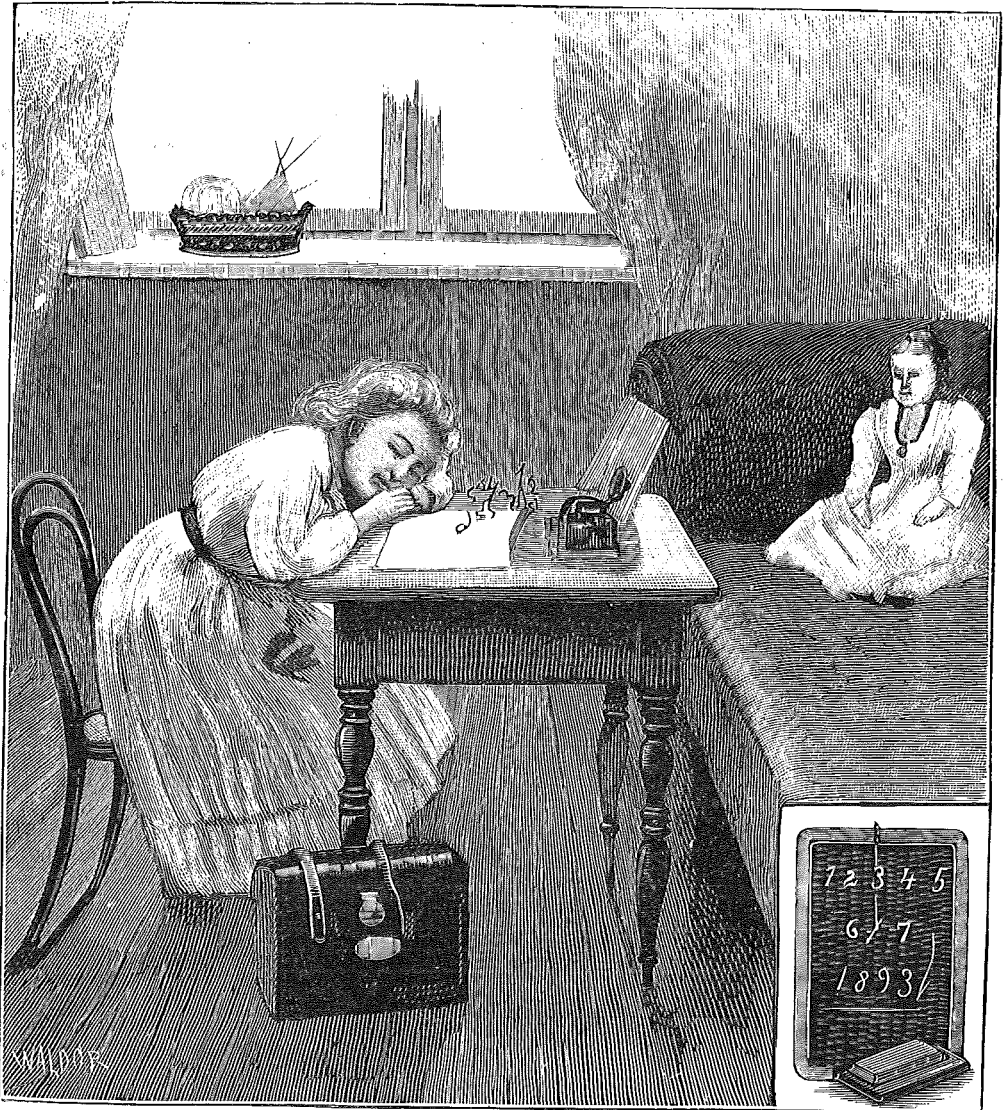

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 21.

21de mai 1893.

19de aarg.

En stovpigens drøm.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forflid. I pakker til en adresse paa over 5 ekspfr. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspfr. for 35 cents. Ell Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar Ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Allt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

En skolepiges drøm.

(Med billede.)

En lille Else var sovnet ind over sin regnebog.

Læreren havde givet saa mange vanskelige regnestykker til den næste dag. Else havde regnet og regnet, saa hun var bleven baade træt og hed i hovedet, men regnestykket vilde ikke stemme; hun havde gang paa gang begyndt forfra for at finde feilen, men tilslut begyndte det at gaa rent rundt for hende. Modløs lod hun hovedet synke ned over haanden, og saaledes var det gaaet til, at hun var sovnet.

Nei, hvilken bevægelse der med engang blev mellem tallene! De lo og gjorde nar af den daarlige regnemesterse. Det runde 8 tal lo saa voldsomt, at det maatte holde sig over hofterne og næsten faldt overende; det lystige 4 tal stod muntert paa et ben, og det stemme 7 tal pegede lang næse ad Else. 2 og 3 tallene holdt paa at trættes, 2 paaastod, at det skulde have den plads, hvor 3 stod, og gjorde sig bred; da vilde ogsaa hele regnestykket stemme; men 3 raabte paa sin kloge tante 9 med det store hoved og bad hende være dommer mellem dem. Den værdige dame nærmede sig allerede for at afgjøre striden, men da kom den lange 1, som altid gif i spidsen ved alle slags galstaber, og stak ben for 9, saa hun gif forover og i farten hegtede sig fast i 5 tallets lange haarflette, saa ogsaa dette faldt overende og gav 6 et uventet stød i siden, saa

det styrtede mod det tykke 0, som derved bragtes til at trille omkring som en fugle.

Og der laa de allesammen i en forvirret hob og larmede, lo, trættede, skreg, hujede og rasede, saa de gjerne kunde bringe en til at miste baade syn og hørelse.

Det gamle blæktus, som stod aabent ved siden af regnebogen, blev vred over af denne fløi og begyndte at brumme:

„Vil I nu behage at være rolige og lade den gode Else sove en stund. Plager I ikke ofte nok ved eders galstaber det stakars barn, siden I ogsaa nu ved slikt skrækeligt spektakel vil hindre hende i at saa nogle minuters hvile?“

Men det gamle blæktus havde gjort bedre i at tie stille; thi nu vendte alle tallene sig i forbitrelse mod det.

„Din gamle brumlebøtte!“ raabte de ustyrlige tal haanende mod det, „hold din ubastede mund og lad være altid at klandre andre. Er det saa, at alt muligt vækker din ærgrelse, saa slug den ned i din sorte galdemave og lad os være i fred.“

„Uforstammede pat! Jeg skal lære eder at tie!“ skreg blæktuset. Det skjald og dirrede af harme; det sorte blod steg det aldeles til hovedet og kogte rent over. Med et forskrækkelsens skrig kom tallene op i en lynende fart og styrtede afsted i bild flugt og tumlede over hverandre langt bort; men det hjalp lidet; blæktuset greb dem alle i hovedet og bedækkede dem med sin sorte masse, saa de maatte ligge stille som i graven.

Nu var der en stund ro i værelset, ja saa stille, at man kunde have hørt fluerne hoste. Da begyndte en fin stemme med metallklang at tale; det var strikketøiet, som var bleven kjed af at ligge i kurven henne ved vinduet, og begyndte at snakke med eventyrbogen, som stod lige ved siden.

„Det var rigtig gjort af blæktuset“, begyndte det sagte, „at det fik bragt de støiende tal til taushed. Slikt spektakel kan jo gjøre en aldeles nervøs. Lidt afvæksling

og moro en gang imellem skader vistnok ikke, men for meget er for meget."

"Hvorfor kjeder du dig?" spurgte eventyrbogen forundret.

"Åt, den lille Else tager mig sjelden i sin haand", sukede strikketøjet, "og giver mig intet at gjøre. Jeg vokser ikke; mine naale bliver rustne, og mine klæder slidne. Else maa vist være kjed af mig."

"Det var besynderligt!" sagde eventyrbogen, "ogsaa min dragt, som for ikke lang tid siden straalede i pragtfuld forgyldning, er nu bleven slidten og sønderrevet, men netop deraf slutter jeg, at Else er rigtig glad i mig. Thi hun tager mig ofte ned, og jeg tror, at jeg er den af hendes geburtsdagsgaver, som hun er mest glad i."

"O ho! Blot ikke saa overmodig!" udbrød den elegante dukke, som eventyrbogens sidste bemærkning ærgrede; hun var isørt en blaa silketjole, havde et fint vokshoved med kjæmmet haar, og de mørke glassøine havde et saa fornemt udtryk.

"Jeg tænker, du faar lade mig beholde rangen, min bedste hr. eventyrbog! Jeg var ubetinget geburtsdagsbordets største prydd, og alle Elses veninder har erklæret, at de aldrig har seet en smukkere dukke. Else staar ogsaa altid stille af beundring foran mig; hun synes, jeg er saa fin, at hun næsten ikke tør røre mig, og kalder mig 'prinsessen'."

Eventyrbogen og strikketøjet bovede ikke andet end at tie stille ligeoverfor den fine dame, og frøken „prinsesse" kunde med selvfølelse fingre med sit urkjede og korahalsbaand og sende den lille porcelænsdukke, som laa paa gulvet ved hendes fødder, et foragteligt blik. Hvor styg og forkrøblet var den ikke ogsaa! Begge dens fødder var afbrudne, den ene arm manglete, og hovedet havde man maattet lime. Saaledes laa den paa gulvet halvnggen, blot isørt et linned, medens „prinsessen" i silke og stas tronede paa sofaen.

"En—to—tre—fire!" slog klokken og

mama traadte ind for at bringe Else hendes eftermiddagsmad. Til sin forstrækkelse fandt hun sin datter sovende istedenfor optagen med sit arbejde.

"Men Else!" udbrød hun. "Du sover vel ikke! Er du allerede færdig med dine skolearbejder?"

Else gned sig forlegen i øinene.

"Åt, mama, regnestykket vilde ikke stemme og saa —. Hun fik ikke sagt mere, men brød ud i et forstrækkelsesudbrud ved at opdage en stor blækklat, som bedækkede næsten hele regnestykket! Taarerne begyndte at trille ned ad hendes kinder.

Moderen ynkedes over hende og sagde:

"Spis nu først din mad, barnet mit; saa skal jeg siden hjælpe dig."

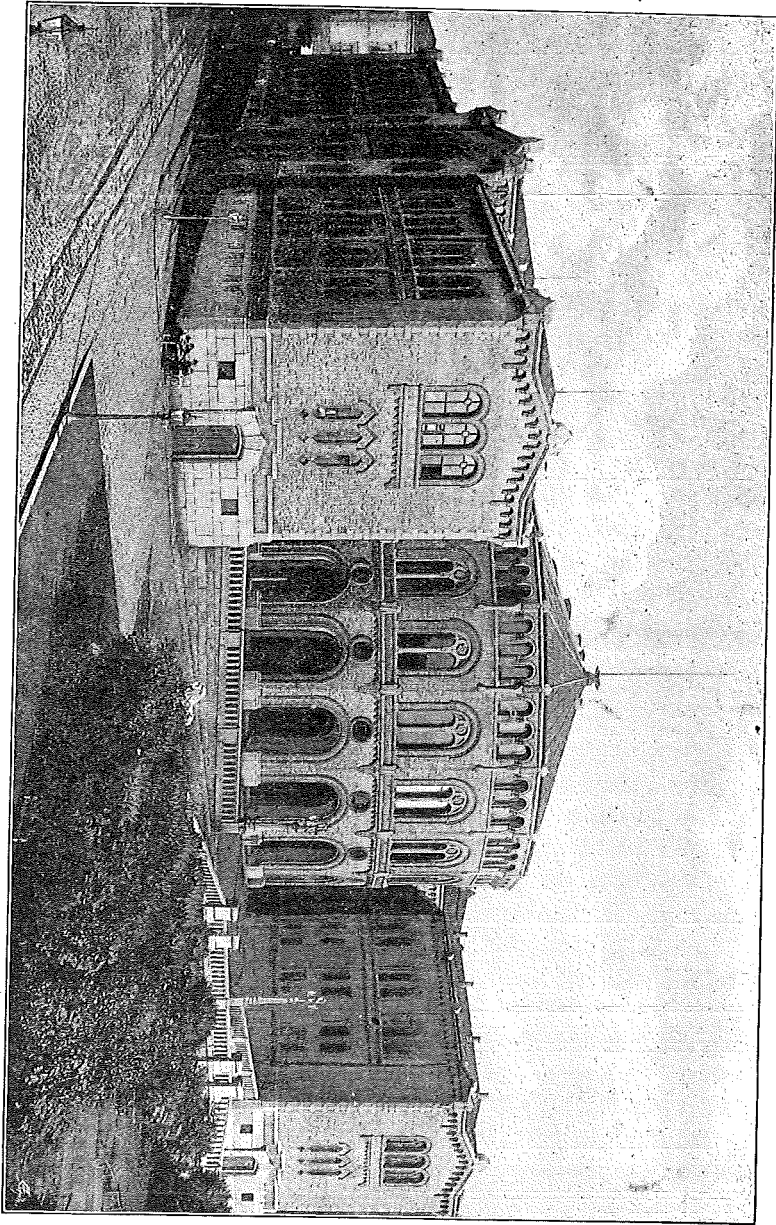
Else var let at trøste; hun spiste veltilfreds sin mad og tog derefter ved moderens hjælp fat paa sit regnestykke. Nu fik hun det til at stemme. Der var ingen fejl, der blev ingen rest, og tallene stod der alle saa alvorlige og ærbare i rækkerne, at man vanskeligt skulde have tiltroet dem alle de galsskaber, de nys havde været med paa.

"Se, nu er du færdig", sagde moderen; "men før du springer ud for at lege, skal du til straf, fordi du har sovet, ogsaa strikke en stund." Ja, mama kunde ogsaa være streng imellem; Else forstod, at her hjalp ingen indvendinger, og havde i næste øieblik strikketøjet i haanden.

Efter en lang, lang halv time var endelig ogsaa dette arbejde gjort, og fritiden skulde begynde. Else strakte allerede haanden ud efter eventyrbogen, men trak den atter tilbage; hun sølte sig saa medtagen i øinene efter at have sovet, grædt, srevet og strikket, at hun i grunden ingen lyst havde til at læse nu. Hendes blik faldt paa „prinsessen" og derefter paa den lille stakkars porcelænsdukke.

"Stakkars dig, du lille ting!" udbrød hun, "som maa ligge der saaledes og fryse!"

Hun tog den op og satte sig med den

Stortingbygningen i Kristiania

Wange venner.

i en krog; hun fandt hurtig nogle duffelklæder til den og var snart saa optagen med at klæde og pynte den, at hun baade glemte regnestykker og strømpestriking, ja selv evenyrbogen og „prinsessen“.

Indianerens talisman.

Den tildragelse, som her skal meddeles, fandt sted for mange aar siden. Indianerne er siden hin tid langt mere tilbagebrængte, og meget er forandret; men den kan alligevel have en vigtig lærdom at give os.

Gloriana Vernon, en nybyggeres unge datter i Canada, stod paa verandaen ved sin faders hus og saa ud efter sin mor og bedstemor, som var paa vei at gaa bort i et erende. Faderen og hans to mandlige arbejdere var ude og ryddede træer i skoven.

Det var en hed sommerdag, saadan som der ikke gives mange under de korte somre i Canada. Himlen hvælvede sig høi og blaa over det hyggelige nybygge, og foran det strakte sig den græsrigge, ensformige prærie, saa langt øiet kunde naa.

Gloriana var oftere alene hjemme og kjendte derfor heller ikke nu nogen frygt. Bedstemoderen, en efterkommer af de gamle gudsfrygtige puritanere, som var flygtede fra England til Amerika for sin tros skyld, havde tidlig lært hende, at naar vi tror paa Herren og hengiver os til ham, kan vi altid være trygge under hans beskjermelse. Førend den unge pige forlod verandaen, fik hun øie paa en støvsky i det fjerne; den kom nærmere og syntes at vokse hørt øieblik. Omfjerd kunde hun høre lyden af hestenes hovslag. Det maatte være indianerne. En indianerstamme havde sit omraade ikke saa langt borte fra nybygget, og baade Gloriana og hendes mor havde flere gange havt leilighed til at vise dem tjenester og venlighed. Gloriana trak sin bredskyggede hue længere

ned over panden og gif hen til lebet i hegnet for at se dem passere forbi. Indianerne havde helt fra begyndelsen vist sig venstabelig sindede mod familien i det ensomme nybygge. Naar de paa sine streiftog passerede forbi, pleiede de som tegn paa deres venstabelige sindsstemning at sænke sine Tomahawks (stridsøffer). Denne gang stansede de, steg af hestene og begjærede med høflige ord melk og brød. Gloriana gav dem gjeffrit, hvad der fandtes; hun var fra barndommen af bleven vant til at behandle fremmede vel.

Førend de atter bortfjernede sig, gav en af dem, som kaldtes „den røde ekorn“, den unge pige en besynderlig talisman af perler, snore og duffe.

„Du vil snart høre om krig mellem rødhuderne og de blege ansigter“, sagde han paa bruktent engelsk, „men hæng da denne over porten, saa skal ingen skade ramme eder.“ Derpaa steg han op paa sin hest og forsvandt med sine ledsagere som en stormvind over den uoverskuelige prærie.

Gloriana stod slagen af forfærdelse. En mængde tanker styrtede sig ind over hende. Hun erindrede pludselig, at det var „krigstegnet“, indianerne havde malet paa sine pander. Hvorledes skulde vel den besynderlige, ubetydelige tingest, hun holdt i haanden, kunne beskytte hende og hendes kjære for de grusomheder og den blodsubydelse, som forestod? Hun skjalt ved tanken derpaa.

Moderen og bedstemoderen kom tilbage og blev naturligtvis straks underrettede om den forfærdelige nyhed. Faderen samlede kreaturerne hjem tidligere end sedvanlig. Ogsaa han havde hørt foruroligende rygter, og man mente ogsaa nu og da at kunne høre ulykkebarlende hyl i det fjerne.

Den skikkelige nybygger kunde neppe undertrykke et smil, da datteren viste ham den talisman, indianeren havde givet hende; men mormoderen bad pigen at hænge den over døren, som indianeren havde sagt, og

næst efter at anbefale alt i Guds haand stole paa indianerens løfte.

Den næste nat udkjæmpedes en af de grusomste og blodigste feider mellem „rødhuderne“ og „de blege ansigter“. Hvert nybygge i flere miles omkreds blev plyndret og opbrændt. Kun Wheatland, hvor Gloriana og hendes forældre boede, blev sparet.

Gloriana forundrede sig ofte derover. „Jeg sov ikke det mindste den nat, bedstemor“, sagde hun, „og jeg følte mig slet ikke tryk. Det kom bestandig for mig, at jeg skulde staa op og se efter, om „den røde ekorns“ talisman virkelig var der, og dog syntes mig, at den var altfor ringe og ubetydelig til at kunne give os nogen beskyttelse.“

„Det gjorde den dog, barn“, sagde bedstemoderen, „ja det gjorde den; men der var ikke meget mere at se paa det, som reddede israels børn hin forfærdelige nat i Ægypten; kun et merke af blod paa dørtærerne.“

„Men de gjorde dog, hvad Gud havde befaleet dem“, mente Gloriana, „og derfor maa de have følt sig mere trygge.“

„Det gjalt for dem som her for os blot at tro“, svarede mormoderen. „Døren var lukket, og de maatte ikke aabne den, førend morgenen oprandt, ikke engang for at se efter, om blodet var der. Det skulde ikke frelse dem ved, at de saa det, men Gud havde sagt: „Jeg vil se blodet og gaa eder forbi.“

Den unge pige forblev taus en stund. Den nylig gennemlevede forfærdelige nat havde bragt beretningen om israeliternes paaste til at staa mere levende for hende end nogensinde før. Om en stund spurgte hun sagte:

„Men bedstemor, behøver jeg da ikke at føle nogen ting, naar jeg overgiver mig til den herre Jesus? Vil Gud gaa mine synder forbi, naar han ser blodet? Var det dette, du mente, bedstemor?“

Bedstemoderen klappede mildt det lys-

lokkede hoved. „Min yndling“, sagde hun omsider, „israeliterne havde befaling til at æde lammet i tro. Er Jesus, hans kjærlighed, hans død og blod din eneste trøst og haab?“

„Ja, jeg tror det“, lød det stille, hvilstende svar.

„Da maa du ogsaa fast forlade dig paa Gud; naar han ser blodet, vil han gaa forbi.“

Paa den umalede bjælkebæg i Glorianas lille kammer hang der siden et kobberstikbillede, som forestillede en jødisk familie, rede til at æde paastelammet. Over dette hang „den røde ekorns“ talisman, og under det var malet med store bogstaver: „Jeg vil se blodet og gaa eder forbi.“

Hvorfor vi ikke kan forstaa alt.

Da den berømte Daniel Webster stod i sit livs manddom, spiste han en dag til middag sammen med et selskab af literært dannede mænd i Boston. Selskabet bestod af advokater, læger, statsmænd, kjøbmænd og næsten alle slags literære personer. Under maaltidet kom samtalen ogsaa til at dreie sig om kristendommen. Hr. Webster bekjendte for dette selskab sin tro paa Kristi guddom og sin tillid til Kristi forsoningsoffer. En vantro mand med stor literær berømmelse, som sad lige overfor ham ved bordet, saa paa ham og spurgte:

„Hr. Webster, kan De forstaa, hvorledes Kristus kan være baade Gud og menneske?“

Webster saa skarpt paa ham og svarede:

„Nei, min herre, det kan jeg ikke forstaa. Kunde jeg forstaa det, da var Kristus ikke større end jeg selv og kunde ikke være min frelser. Men min egen afhængighed af Gud og min kraftløshed har overbevist mig grundig og overbevist mig hver dag om, at jeg behøver en frelser og saliggjører.“ Den vantro taug.

Overfald af en leopard.

[Med billedet]

En missionær i Indien fortæller følgende: „Ogsaa en leopard, et sjældent vækkert dyr, hvis skind jeg siden bragte med til Europa og solgte hos en pelsvarehandler, skulde jeg komme til at flyde. En nat blev jeg vækket af min hustru, som sagde, at hun hørte en uhyggelig larm udenfor vinduerne. Det var en klar, maanelys nat, og jeg kunde straks se, at det var en leopard, som havde hoppet over gjerdet til vor have, men forgjæves søgte efter et sted, hvor den kunde hoppe tilbage igjen, da haven laa dybere end det omliggende land; ind havde den derfor nok kunnet komme, men at komme ud igjen var værre.

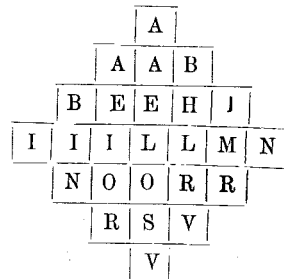
Jeg tog rolig sigte paa den og traf godt. Men nu samlede den anskudte leopard sine sidste kræfter og sprang op paa gjerdet, sønderflog et par store tykke bord, som om de skulde være af rør, og vilde vlistnok ogsaa være sluppen ud gennem aabningen, hvis ikke idetsamme dens kræfter havde svigtet den. Med et gennemtrængende hyl sank den ned i haven og var nogle sieblikke senere død.“

Lidt orden!

Hæg eller hæng dine klæder ordentlig fra dig, naar du om aftenen skal gaa til sengs. Slæng ikke støvlerne udover gulvet, men sæt dem pent ved siden af hinanden.

Hust paa om aftenen at ordne de bøger, du skal have dem paa skolen den næste dag og læg dem færdig paa en bestemt plads. Slæng heller ikke bøgerne fra dig, naar du kommer hjem fra skolen. Bring dem straks bid, hvor de skal ligge!

Diamantgaade.

Bogstaverne i ovenstaaende figur skal ordnes saaledes, at den lodrette og vandrette midtlinje kommer til at tyde ens, og de syv vandrette linjer afgiver navnene paa: 1. En by i Italien. 2. En flod i Afrika. 3. En republik i Sydamerika. 4. En by i Frankrig 5. En elv, som falder i Kraksøen.

Johannes Klise.

Firkantgaade.

Al bogstaverne a a d d d i n n o dannes

1. Et kvindenavn.
2. Navnet paa en flod i Rusland.
3. Navnet paa en søfugl.

og som læste ovenfra nedad eller fra venstre til høire giver det samme.

Jakob Tobiasen.

Oplosning paa billedgaaden i nr. 19.

frokobilletaorer.